

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

כח.

עין משפט
נר מצוה

קב א מיי פֿון מהלכות בית
החמירה היל' אז:
קב ב מיי פֿון מהלכות כלים
הלכה א:
קב ג מיי פֿון מהלכות
תפילין וצ"ת היל' ב כג
עשין כא טושי"ע י"ד ק' רעד
סעיף ו ואח"כ יל' לז סעיף ד
בבב"ה:
קב ד מיי' שם הלכה יט סג
עשין כז טושי"ע י"ד ק'
רעד סעיף ד וואר"ח סימן לז
סעיף ד:
ק ה מיי' שם הלכה ב סג
שם טושי"ע א"ח סימן לו
סעיף טו:

שיטה מקובצת

[illegible]

שנה היא במסכת תמיד (פ"ג מ"ט).
ו. ולמ"ד אין ב"א תנור מוקדש (לקמן)
עמ' סקטוריו אלף כלומר ק"ד: מ"ר:
ה"ב בבתריב. ואם תחמר גבי משכן
גמני כתיב. ככל אשר אני מראה
אותך את תבנית המשכן ואת תבנית
כליו וי"ל דהכל לא כתיב צהר
והתם כתיב צהר להשמע שכן השמים
ידרו למשה על ההר. מ"ר:
שלששה בדברים היו חשמן 15
צ"מ בור'. ואם תשמן 15
וילתשוב נמי היא דאלו טריפות (חולין)
דף צ"ג. דלמר חזאת היתה אשר
תתכלו מלמד שחפס הקצ"ה כל מין
וחיין ויהא לו חפס וימר לו זאת
אכול וזאת לא תאכל (ז' ויש לומר דל' זאת
לומר אלף הך דכתיב זה ויש לתמוה
לדל' חשיב מחזית השקל דכתיב זה
יתנו ואמרינן ^(א) (שקלים דף ג' וי"ד) כמין
מטבע של אש אכרחו למשה וי'
לומר דלא שלש האם נתקשה אלף
משום דלא הוה ידע ב"א בשום ענין
אם לא היה מראהו. מ"ר:
קוצו של יו"ד. פירש בקונטרס
רגל ימיני (שם ק"ה) דלא
פשיטא דאין זה אות ב"א ומפרש ר"ת
דהוא ראשו כפוף כדאמרינן בסמוך
מפני מה כפוף ראשו ואם תחמר
דאמרינן בגמדת חלק (פסחין דף ט'^(א))
ונער יכתם דהיינו יו"ד שאל
השליך נער אבן בקיר ועושה רושם
עושה יו"ד ויש לומר דשני יו"ד
קאמר ולא יו"ד ממנ':

שירדו מעשיו ממקום טהור
 מכלל שהוא טמאה בשלמא
 בעל ^אהשולחן הטהור מכלל
 עין ^בהעשוי לנחת אינו מקבל
 אם ומראים להם לחם הפנים
 נתכם כדריב"ל ^אדא"ר יהושע
 דורו שנאמר ^אלשום לחם חם
 דורו פשיטא כלי מתכות ניהו
 שיה ממקום טהרה תניא רבי
 לולא אש ומנורה של אש ירדו
 יוראה ועשה כתבניתם אשר
 משכן כמשפטו אשר הראית
 כתבניתם א"ר חייא בר אבא
 ראה לו למשה מעשה מנורה
 של שלשה דברים היו קשין לו
 מנורה וראש חדש ושרשים
 נ דתיב ^אהחודש הוה לכם
 ש אומרים אף הלכות שחיטה
 פשויות שבמזוזה מעכבות זו
 ד רב ^איהודה אמר רב לא
 לא לכאידך דרב יהודה אמר
 יל מוקף לה מארבע רוחותיה
 ודה ניקב תוכו של ה"י כשר
 דרב הונא ורבי יעקב אמר
 יכו של ה"י כשר וריכו אם
 פסול אגרא חמוה דר' אבא
 איפיקא

החלק שבתוכו. ובתפילין קמיירי:
איפסיקא

וקדים בקנה האחד: **ספסוריה**:
 ים בכל קנה וקנה כספור
 האחד כספור ופרת הרי ח'
 ים א' כדאמרן לעיל ושני קנים

אבן היתה לפני המנורה
 מיר: **סילוקן** כפי
 97 (ס"ז) לא היה מס
הכא כתיב כשפספו והתו

ותמני סרי דקנים הא עשרין ותרתין כפתורין
 נמי אחד עשר ¹⁶ כפתורין תרי דידה וששה
 דקנים וכפתר וכפתר וכפתר הא חד סר אלא
 פרחים תשעה מגולן פרחים תרי דידה וששה
 דקנים תמניא הוו אמר רב שלמן כתיב ¹ עד
 ויכה עד פרחי מקשה היא אמר רב גובהה
 של מנורה תשעה מפוחים איתיביה רב שימי
 בר חימי לרב ¹⁶ אבן היתה לפני ¹³ מנורה ¹⁴ ובה
 שלש מעלות שעליה הכתן עומד ומטיב את
 הנרות א"ל שימי ¹⁵ את כי קאמינא משפת
 קנים ולמעלה כתיב ² והפרח והנרות
 והמלקחים זהב הוא ¹⁶ מיכלות זהב מאי מיכלות
 זהב אמר ר"ר אמי שכיבתו לכל זהב סגור של
 שלמה דאמר ר"ר יהודה אמר רב מנורות
 עשה שלמה וכל אחת ואחת הביא לה אלוף
 רבב זהב והבטיחיהו אלף פמויות לרבב

והעמדותיו על כבר אינו והכתובים ב' וכל כלי
משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית יער
הלבנון זהב סגור אין כסף נחשב בימי שלמה
למאומה זהב סגור קא אמרניו ומ' חסר כולי
האי והתניא ר' יוסי בר' יהודה אומר מעשה
והיתה (מנורה) בית המקדש יתירה על של
משה בדינר זהב ז' קורדיקני והכניסוהו פ'
פעמים לכור והעמדותיו על כבר כיון דאין
קא א"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן דמי
דכתיב⁴ על המנורה המהורה שירדו מעשיה

מקום טהרה אלא מעתה⁵ על השלחן
אלא טהור מכלל שהוא טמא הכא נמי טהור
התם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכח
שהוא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כח
טומאה אלא מלמד⁶ שמגביהין אותו⁷ לעולי
אומר להם ראו חיבתכם לפני המקום מאי
בן לוי נם גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כ
ביום הלוקח אלא הכא טהורה מכלל שהיא
וכלי מתכות⁸ מקבלין טומאה אלא שירדו
יוסי ברבי יהודה אומר ארון של אש ושלחן
מן השמים וראה משה ועשה כמותם שנאמר
אתה מראה בהר אלא מעתה⁹ והקמת את
בהר הכי נמי הכא כתיב כמשפטו התם כתיב
אמר ר' יוחנן גבריאל חגור כמין פסיקא היה
דכתיב וזה מעשה המנורה תנא דבי רבי ישמעל
למשה עד שהראה לו הקב"ה באצבעו ואלו
מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה ראש ח
ראש חדשים שרצים דכתיב וזה לכם הטמא
שנאמר וזה אשר תעשה על המזבח: שת
את זו ואפילו כתב אחד מעכבין: פשיטא
נצרכה אלא לקרצה² של יוד והא נמי פשיטא
רב דאמר רב יהודה אמר רב³ כל אות שרץ
פסולה אמר⁴ ואשיאן בר נדבך ממשמה דרבי
יריבי פסול א"ר זורא לדידי מפרשה לי מימי
לדידי מפרשה לי מזינה דרב יהודה ניקב⁵
נשתתיד בו כשיעור⁶ אות קסנה כשר ואם

וקדים בקנה האחד: כפתוריה.
יש בכל קנה וקנה כפתור
האחד כפתור ופרח הרי ח'
ים [כדאמרן לעיל ושני קנים

[illegible]

תורה אור השלם

- הכניסו אלף פעמים לבור עד שימעה
על ככר אלמלל בכל פסע ככר:
[ו] קורדייניקי. שם מטבע: כיון רדאָי.
נאָסער יפּי כּימי אַלמלל קאָי לנפיק
לזא חסר עבשיו אלא לדינר: ממקום
ספרה. מן השמים [ו] הראו למשה
[ו] לנגד המנוחה: מכלל שהוא טעם.
לומר מקבל טומאה: בשלמה הסס.
גני שולחן אלטנריך ללשמוענין
דמקבל טומאה משום פירכה דריש
לקיים: לנתח. שאינו מטטל. כלי עץ
העשוי מכל איזו מקבל טומאה דכתיב
גני שרשים נתח לו עץ או עור או
שק [ויקרא יג] מה שק מיטטל מלא
וריקס [ו] ש: שמונצניין אוסו. הלכך
מיטטל מלא וריקס הוא: חוס ביוס
ללקחו. משמע כמסקלמסין היה חוס:
כפניסס. אחרון וסולחן ומונחה
כמיז וכמיז אשר אמר מראה צבר
אלמלל הראשו: הכי נמי. דמשק
ש אש ירד מן השמים כמחמי: הכא
כמיז כמפסעו. משמע הלכותיו
זאמרו לו: הסס כמיז כפניסס.
משמע דהראשו בל כמות: חגור
כמיז פסיקא. חגור באל כיוון אומנים
שרוצים לעשות מלמלל נהא חגורין
עלן שלא יזו נגררין צבניסס:
ראש חדש. צבעת מולד לבנה אינה
נראית כי אם מטע ואינה ניכרת
דלמחריין אלא הסה (דף גז).
מה ראימס אש חוס ראימס:
שרצין. לא היה מכיר איזה טעם
נעם ליות תעמל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וזה אשר וכו'
תחלת עשייה וזימה
וכתב:

מוסף רש"י

שימי את. כחמיה אתה הוא
שימי חסד גדול ומקשה לי
יבד זה, ויש אומרים רב לא
היה זוקף עיניו אלא כובשן
לל שעה משום צניעות (דהרן
י). כחמה דוכמין אשכחן
מנהדר ליה רב הכי שימי
את ונראה צניע משום דבר
הנראה הוא וקאמר ליה הכי
משום חביבותיה כלומר אתה
אולי לבידני ואני חפצתי

ממדת נענית היו בן גרם של אלה היו וזקק עמיו למעלה הלקח לא היה מסירו ולא יסר לו שיהיה לו מעט שאמר בן אדם אל אלה לאמר בן בנמה מקומות כאן ונתחזות (דק. קי) ועוד משמעי משום דחזקי' הוא ורחיק ליה יהיה לאמר (בתנאים ט:). רחמנא ליצנא כמסופים דבר שמי ולא היה דמסר ב שמי בן אבי הוא דחזיק ליה לבר פסא (דמ. נד) השילוח החסוד. משמעי שיאט טיבו מכלל אלהי יצא לנפולא (תרגום ב:). מכלל שיהיה שמוא. והא עשוי לנחם שיש מגביהן אמו ואזי דומא דמק (תהלים יא:). סילוקו כסידורו. שילוקו לשנת האלה הם שיהיה שם היום הלקחו מעל השלון (תרגום שם) שהוא שם פנים שנקח משם, ואפי' קהל אלהים ביום כספא (דברים יח:).